

som en Talescene og Ombygning af det nuværende Teater ville udfordre, imod at Staten vedblivende yder sit nuværende Bidrag, maaske forhøjet med Pension til nogle flere kgl. Skuespillere, og paatager sig som hidtil Ansvar for den samlede Drift, og endelig imod, at der af forventet Overskud, som sikkert ej vil udeblive, *kan* ydes af den af Kommunen indsatte Kapital en aarlig Forrentning af *indtil* 3½ pCt. I Forbindelse hermed maa jeg maaske pege paa Teaterforholdene i vore Provincesbyer og paa Landet. Som jeg alt har paapeget, bør disse kunne suge Næring af det kgl. Teaters aandelige Udbytte, men det kan jo ikke nægtes, at det kræver for Provinserne store pekuniære Ofre, naar noget godt skal naas, samtidig med, at København hidtil gratis fik alt fra Staten. Aarhus har nu skabt i sit Teater et godt Hjem for Kunsten, og det forekommer mig da rimeligt, at der her ydes noget af den ansøgte Støtte, saa længe der ej fra Kommunens eller andre interesseredes Side forlanges pekuniær Fordel af Teatret.

Aarhus' Bidrag til dette Teater er jo forholdsvis stort imod, hvad jeg mener, at Byen København bør yde.

Et *Mindretal* af Udvalget (Hyller, Johan Knudsen, Marott, Meyer og Samuelson) vil anse det for haabløst paa nærværende Tidspunkt at stille Forslag om Opførelse af en Talescene for det kgl. Teater.

Imidlertid føler Mindretallet sig overbevist om, at det en Gang vil blive nødvendigt at foretage Adskillelsen mellem Skuespil og Opera, og at denne Adskillelse maa foretages snart, hvis Skuespillet paa det kgl. Teater skal bevare sin Prestige og vedvarende hævde sig i Konkurrencen med Privatteatrene. Saa længe Fællesdriften af Skuespil, Opera og Ballet bestaar, vil Teatret være afskaaret fra at benytte sit Personale fuldt ud, at give sine Kunstnere Opgaver nok, og dette i Forbindelse med, at det kgl. Teater ikke kan byde Skuespillerne tilnærmelsesvis saa store Gager som de private Teatre, bevirker, at det kgl. Teater ikke kan rekrutere sit

Personale fra Privatteatrene i saa høj Grad, som ønskeligt var. Allerede nu er det kgl. Teaters Personale mangelfuldt, og Manglerne ville i de nærmeste Aar blive endnu mere følelige ved nogle af Teatrets mest fremragende Kræfters Afgang — uden at Teatret kan gøre sig Haab om at faa Erstatning ved at forny sin Stab udefra.

Mindretallet har den Opfattelse, at Statens Tilskud til det kgl. Teater er overmaade rundeligt, og det vilde ikke anse en Tvedeling af Teatret for tilraadeligt, hvis det mente, at en saadan Ordning vilde nødvendiggøre et større aarligt Stats-tilskud. Men Mindretallet har den bestemte Tro, at dette ikke vilde blive Tilfældet — tværtimod: at en Talescene ikke alene vilde kunne forrente Anlægssummen, men at den i Løbet af en ikke særlig lang Aarrække vilde være i Stand til at købe sig ud af sin Gæld til Staten. En Ordning som den nuværende paa det kgl. Teater vil *altid* være uøkonomisk. For at gøre sig Haab om, at Statens Tilskud til Teatret med Tiden kan formindskes, vil det være nødvendigt, at der skabes ny Indtægtskilder for Teatret. Men disse Indtægtskilder kunne *kun* skabes ved Opførelsen af en Scene for det reciterende Skuespil. I Sammenknytning hertil maa Mindretallet formene, at de af Teaterkommissionen af 1897 opgivne kalkulatoriske Indtægter for en Talescene ere ganske misvisende og altfor smaa, naar man ser hen til den jevne, stadig stigende Opgang i Teaterbesøget, som har særtegnet de sidste 10 Aar for alle københavnske Teatres Vedkommende og som kan ventes at ville vedvare.

Mindretallet kan derfor ikke følge et andet Mindretal i Ønsket om, at Kirke- og Undervisningsministeriet inden Udløbet af den ny Prøveperiode, skal stille Forslag om en endelig Ordning af Forholdene paa det kgl. Teater under Forudsætning af de 3 Kunstarters Samvirken paa den nuværende Scene. Mindretallet er enig med Direktør Einar Christiansen i, at *Talescenen er en Livssag for det kgl. Teaters Fremtid*, og det udtaler Haabet om, at Kultus-